

NOTY O AUTORACH

Francis Macdonald Cornford (1874-1943); profesor filozofii starożytnej w Trinity College (Cambridge); autor licznych artykułów i książek poświęconych kulturze starożytnej Grecji (religii, filozofii, historii, komedii). Publikacje książkowe: *Thucydides Mythistoricus* (Arnold, 1907); *From Religion to Philosophy* (Arnold, 1912); *The Origin of Attic Comedy* (Arnold, 1914); *Greek Religious Thought* (Dent's 'Library of Greek Thought', 1914); *The Laws of Motion in Ancient Thought* (wykład inauguracyjny, Cambridge, 1931); *Before and After Socrates* (Cambridge, 1932); *Aristotle's 'Physics'* (with P. H. Wicksteed, Loeb Classical Library, 2 tomy, 1929 i 1934); *Plato's Theory of Knowledge* (Kegan Paul, 1935; komentarz do 'Teajteta'); *Plato's Cosmology* (Kegan Paul, 1937; komentarz do 'Timajosa'); *Plato and Parmenides* (Kegan Paul, 1939; komentarz do 'Parmenidesa'); *Plato's 'Republic'* (Oxford, 1941; wstęp, tłumaczenie i przypisy); *Principium Sapientiae: the origins of Greek philosophical thought* (Cambridge, 1952); *The Unwritten Philosophy and Other Essays* (Cambridge, 1967).

Janusz Dobieszewski, ur. w 1955 r., dr filozofii, pracownik Instytutu Filozofii Uniwersytetu Warszawskiego; specjalizuje się w problematyce rosyjskiej myśli filozoficznej. Autor artykułów z zakresu filozofii historii, filozofii społecznej oraz dziejów myśli rosyjskiej, publikowanych w czasopismach filozoficznych. Redaktor, współautor oraz jeden z tłumaczy trzech tomów studiów i przekładów z historii myśli rosyjskiej: *Wokół słowianofilstwa* (Warszawa 1998), *Wokół Tolstoja i Dostojewskiego* (Warszawa 2000), *Wokół Leontjewa i Bierdiajewa* (Warszawa 2001).

Członek Rady Programowej „Przeglądu Filozoficzno-Literackiego”.

Bartosz Działoszyński, ur. 10 kwietnia 1977 r. w Pleszewie; 1994 laureat VI Olimpiady Filozoficznej; 1995-2000 student Międzywydziałowych Indywidualnych Studiów Humanistycznych (kierunek przewodni: filozofia); 1999-2000 pobyt na Freie Universität w Berlinie; pracę magisterską pt. *G. E. Lessing i narodziny Oświecenia w Niemczech*, napisaną pod kier. dr Jerzego Niecikowskiego, obronił w 2000 r.; rozprawy o Nietzschem i Lessingu publikował w „Sztuce i Filozofii”, „Principiach” i „Rubi-konie”. Mieszka w Warszawie.

Stanisław Gromadzki, ur. 24 marca 1971 r. w Kolnie; 1990 studia w Akademii Medycznej w Gdańsku; od 1991 studia na Uniwersytecie War-

szawskim, najpierw na Wydziale Polonistyki (specjalizacja nauczycielska, ukończone z wyróżnieniem pod kier. prof. dr hab. Stanisława Frybesa w 1996, praca magisterska na temat *Metoda a interpretacja. Projekt wielowariantowej lektury „Weisera Dawidka” Pawła Huelle*), a od 1994 w Instytucie Filozofii; pod kier. dr hab. Jacka Migasińskiego przygotowuje rozprawę doktorską dotyczącą kwestii nihilizmu w filozofii Fryderyka Nietzschego.

Współautor (z Jerzym Niecikowskim) antologii *Nihilizm – dzieje, recepcja, prognozy*, Warszawa 2001; autor kilku esejów literaturoznawczych i filozoficznych oraz recenzji, głównie na temat prozy P. Huelle i filozofii F. Nietzschego, publikowanych w czasopismach naukowych; przełożył książkę Karla Löwitha, *Od Hegla do Nietzschego* (w druku) oraz kilka rozpraw filozoficznych. Mieszka w Warszawie.

Założyciel, redaktor naczelny i członek Rady Programowej „Przeglądu Filozoficzno-Literackiego”.

Jakub Kloc-Konkołowicz, ur. 1 sierpnia 1975 r. w Warszawie; 1994–1998 studia na Międzywydziałowych Indywidualnych Studiach Humanistycznych (główny kierunek: filozofia); 1996–1998 studia w Collegium Invisibile pod kier. prof. Lecha Szczuckiego oraz prof. Marka J. Siemka; 1998 praca magisterska napisana w Instytucie Filozofii pod kier. prof. Marka J. Siemka (*Etyczny wymiar Kantowskiej filozofii religii*); od 1999 asystent w Zakładzie Filozofii Społecznej Instytutu Filozofii UW i uczestnik studium doktoranckiego w tymże Instytucie (przygotowywana rozprawa doktorska pod kierunkiem prof. Marka J. Siemka poświęcona prymatowi rozumu praktycznego w klasycznej filozofii niemieckiej); publikował w „Przeglądzie Filozoficznym”, „Kulturze i Społeczeństwie” oraz „Etyce”; 2000–2001 stypendium Deutscher Akademischer Austauschdienst (DAAD) na roczny pobyt naukowy w Niemczech (Instytut Filozofii Uniwersytetu w Tybindze).

Członek Zespołu Redakcyjnego „Przeglądu Filozoficzno-Literackiego”.

Magdalena Milanowicz, ur. 16 marca 1974 r. w Warszawie; 1993–1995 podjęła naukę w Nauczycielskim Kolegium Języka Angielskiego w Radomiu; 1995–2000 studia w Instytucie Filozofii Uniwersytetu Warszawskiego (ukończone z wyróżnieniem pod kier. dr Zbigniewa Zwolińskiego, praca magisterska pt. *Przedmiot realny w fenomenologii transcendentnej Husserla*); w sierpniu 2000 wygrała ogólnouniwersytecki konkurs języka niemieckiego w Tybindze. Od 2001 doktorantka w Instytucie Filozofii UW (Zakład Filozofii Społecznej); rozprawę doktorską na temat pojęcia świata realnego w filozofii transcendentnej pisze pod kier. prof. dr hab. Marka J. Siemka. Mieszka w Warszawie.

Włodzimierz Sołowjow (1847-1900). Był synem jednego z najwybitniejszych rosyjskich historyków Siergieja Sołowjowa, nazywanego niekiedy „rosyjskim Tukidydesem”. Uznawany jest za pierwszego, jak powiedzielibyśmy dzisiaj, profesjonalnego filozofa w Rosji (niezależnie od krótkotrwałości jego formalnej kariery akademickiej); potrafił w sposób zdumiewająco skuteczny syntezować opozycyjne wobec siebie tradycje XIX-wiecznej myśli rosyjskiej oraz – co może jeszcze ważniejsze – powiązać je ze wszystkimi znaczącymi kierunkami filozofii europejskiej. Pod tym względem był Sołowjow znakomitym „ostatnim słowem” XIX-wiecznej filozofii rosyjskiej. Z kolei jakość tej syntezy uczyniła zeń bezpośredniego poprzednika całej plejady rosyjskich myślicieli wieku XX. Wszyscy oni – niezależnie od różnorodności swych stanowisk – nie mieli wątpliwości co do Sołowjowowskich korzeni swego myślenia. Wymieńmy tu choćby Nikołaja Bierdiajewa, Siergieja Bułgakowa, Pawła Florenskiego, Lwa Karasawina, Lwa Szestowa, Nikołaja Łoskiego, Wasilija Rozanowa. Szerokość zainteresowań Sołowjowa pozwala ujmować jego filozofię z różnych punktów widzenia: jako mistycyzm, filozofię integralności, filozofię wszechjedności, sofiologię, jako filozofię Bogoczłowieczeństwa, a także jako projekt teokratyczny, a zarazem ekumeniczny.

Ważniejsze prace: *Кризис западной философии (против позитивистов)* (*Kryzys filozofii zachodniej (przeciw pozytywistom)*, 1874), *Чтения о Богочеловечестве (Выkłady o Богочлoвечeствe)*, 1878), *Критика отвлечённых начал (Крытыка засад абстракcyjных)*, 1880), *Три речи в память Достоевского (Тры мoвы ку памяці Дoстojewскoгo)*, 1883), *Духовные основы жизни (Duchowe podstawy życia)*, 1884), *История и будущность теократии (Historia i przyszłość teokracji)*, 1887), *La Russie et l'Eglise Universelle (Россия и Вселенская Церков, Rosja i Kościół powszechny)*, 1889), *Национальный вопрос в России (Problem narodowy w Rosji)*, 1884, 1891), *Оправдание добра (Uzasadnienie dobra)*, 1897), *Три разговора (Тры rozmowy)*, 1900).

Lew Szestow, Lew Isaakowicz Szwarzman (1866–1938), filozof rosyjski; po studiach w Moskwie i Kijowie podróżował 1896–1914 po Europie, przebywając dłużej we Włoszech i Szwajcarii; 1914–1920 mieszkał w Rosji, pracując m.in. jako wykładowca na uniwersytecie w Kijowie; od 1920, na emigracji, początkowo w Genewie, a od 1921 w Paryżu, gdzie od 1922 wykładał na Sorbonie; korespondował m.in. z E. Husserlem, M. Buberem, É. Gilsonem, N. A. Bierdiajewem i S. N. Bulhakowem; napisał kilkanaście książek i kilkaset artykułów; obdarzony ogromnym talentem literackim, uważany za jednego z największych stylistów języka rosyjskiego. Twórca skrajnie antyracjonalistycznej filozofii, poddającej radykalnej krytyce całą kulturę europejską, zbudowaną na zasadach racjonalnego

myślenia; racjonalizmowi w filozofii (od Talesa do E. Husserla) przeciwstawiał Szestow biblijne Objawienie, a także myśl F. Dostojewskiego, F. Nietzschego, M. Lutra czy S. Kierkegaarda; „doświadczenie źródłowe” pojmował jako doświadczenie *biespoczwiennostii* (bezpodłogowości) i uczynił je naczelną kategorią wyznawanej przez siebie „filozofii tragedii”; religijna refleksja Szestowa pozostawała w ścisłym związku z jego antyracjonalizmem; ograniczonemu ludzkimi kategoriami moralności i logiki Bogu filozofów przeciwstawiał Szestow nieracjonalnego i niemoralnego Boga biblijnych proroków i apostołów.

Ważniejsze prace: *Шекспир и его критик Брандес* (1898), *Добро в учении гр. Толстого и Фр. Ницше* (1900), *Достоевский и Ницше. Философия трагедии* (1903, wyd. pol. *Dostojewski i Nietzsche. Filozofia tragedii*, 1987), *Апофеоз беспочвенности. Опыт адогматического мышления* (1905, wyd. pol. *Apoteoza nieoczywistości. Próba myślenia adogmatycznego*, 1983), *Начала и концы. Сборник статей* (1908), *Великие кануны* (1910), *Власть ключей (Potestas Clavium)* (1923), *На весах Иова. Странствования по душам* (1929), *Киркегард и экзистенциальная философия* (1939), *Афины и Иерусалим* (1938, wyd. pol. *Ateny i Jerozolima*, 1993), *Умозрение и откровение. Религиозная философия Владимира Соловьева и другие статьи* (1964), *Sola fide – Только верой* (1966, wyd. pol. *Sola fide. Tylko przez wiarę*, 1995), *Тургенев* (1982).

Gaston Thoma, ur. w 1940 r.; studia w Paryżu (m.in. u Merleau-Ponty’ego i Deleuze’a, zakończone doktoratem na temat filozofa dziejów R. G. Collingwooda, następnie nauczyciel, potem profesor w Centre Universitaire de Luxembourg, członek tamtejszego Seminaire de Philosophie od początków istnienia, później przez wiele lat odpowiedzialny za prace badawcze i publikacje tego seminarium, emerytowany od 1 października 2000 r. W ramach wydawanych w owym seminarium Cahiers de Philosophie prace o luksemburskim filozofie Jules Prussen, o ogólnej teorii norm, demokracji, dyskursie etycznym, teorii podmiotowości i psychoanalizie. Wykłady gościnne w Bochum, Nancy i Warszawie. W przygotowaniu książka *Deux amours ancillaires*.